

“M'he esforçat molt en deixar Mishima al marge de la política”

Arriba un pèl tard protegit per les seves inconfusibles ulleres fosques. David Carabén (Barcelona, 1971) ens explica que la música és l'eina que li permet posar ordre a la seva vida. Català de sang holandesa, el líder de Mishima és també autor del programa *Recorda Mister*, que resumeix els darrers 30 anys de la història futbolística del FC Barcelona. Un club que, l'any 1974, veia arribar Johan Cruyff de la mà de l'advocat, periodista i polític, Armand Carabén, el seu pare.

David Carabén Foto: Ana Inés Fernández

Deies en una entrevista que el teu pare va ser una escola de vida i que la mare et va despertar l'interès per l'art. Té a veure amb el binomi que dona nom al disc *Ordre i aventura*?

Com que hem de ser molt esquemàtics i ens agrada sintetitzar les coses, de vegades, faig aquesta participió. El meu pare em va donar molts instruments per gaudir de la vida i la meua mare em va contagiar més la vena artística. Ella havia ballat i va acabar fent crítica de dansa per a La Vanguardia. Però el disc *Ordre i Aventura* té més a veure amb una idea de recerca íntima. Vivim una vida tan fragmentada i tan difícil d'entendre que ens demana fer un pas enrere per mirar-ho tot plegat amb una certa perspectiva. L'art t'ofereix la possibilitat d'endreçar la vida. El títol intenta respondre a aquesta idea.

Què s'escoltava a casa quan eres un nen?

Al meu pare li agradava el *bebop*, el *cool jazz*, la bossa nova i la *nouvelle chanson* francesa. Tots aquests discos eren a casa. I la meua mare, holandesa, era una gran seguidora dels Beatles i dels Rolling Stones durant l'època daurada. Fins i tot va estar en un concert històric dels Stones a Amsterdam. Tots dos estimaven molt la música. Ell va complir els 20 anys als cinquanta i ella els va fer als seixanta. Es van conèixer a Catalunya i es van enganxar a la nova cançó. Van acabar sent amics de Raimon i altres personatges de l'època.

Tot i les influències, comences a compondre tard.

Sí, molt tard. Al final de la carrera de Ciències Polítiques vaig aprofitar una beca Erasmus a França. Fins aleshores només havia cantat a la dutxa. El simple fet d'imaginar-me els meus germans rient-se de mi em frenava. Allà em vaig reinventar. Gairebé tota la gent que freqüentava en aquella etapa eren músics. Cantar va començar sent un hobby, una forma de sortir de mi mateix. Però ja tenia 23 anys.

Mai és tard si la dita és bona.

Em vaig adonar que la música és fonamental per a mi i que la necessito per viure. A partir d'aquell moment, amb els primers acords que vaig aprendre amb la guitarra, vaig veure que podia compondre una cançó. La guitarra és va convertir en la meua màquina d'escriure. Fer cançons ajuda a posar ordre emocional a la vida.

Com veus la salut de la música de petit format a Barcelona?

Sincerament, penso que podria estar millor. És cert que hi ha més afició als directes, però encara tenim un dèficit molt clar. No només d'infraestructures, sinó bàsicament de falta d'interès en la música i la cultura en general. Quan hi ha poc públic, l'oferta es redueix i, finalment, només n'acaben tenint quatre grups.

Fa uns dies la sala graciencina Heliogàbal rebia el Premi Ciutat de Barcelona. És una anècdota o realment es facilita prou la música en petit format des de les administracions?

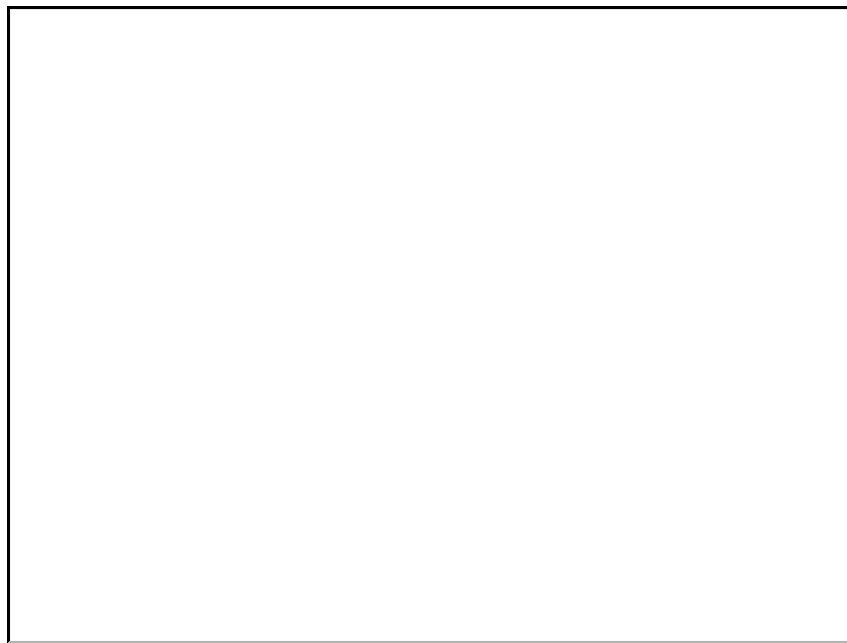
Les associacions veïnals i la gent gran està més ben representada políticament que els joves que van a concerts. Qualsevol regidor sap que si obeeix les queixes dels veïns sobre un bar que no està del tot insonoritzat tindrà més vots.

És un problema només d'ordenances o també cultural?

Una cosa porta a l'altra. Les ordenances haurien de ser menys estrictes i s'hauria de facilitar la insonorització dels locals. Però avui encara són una minoria els nens que s'apunten a música a l'escola. No tenim prou cultura musical. Quan aquest factor s'abordi seriosament, amb el pas dels anys, hi haurà més bandes i més gent que farà música.

Tot torna a començar és més un himne que un tema més de Mishima. De què parla?

Una cançó intenta captar un misteri, no pretén resoldre res. *Tot torna a començar* és una cançó sobre els possibles orígens de la fe. En aquell moment el què m'interessava eren les qüestions religioses... Tots tenim la sospita que, hi ha un cert moment en què tot té una raó de ser. I, de vegades, aquesta sospita és absolutament equívoca. A banda, ens va servir com a pretext per tornar a creure en la música. És com una mena de "som-hi, vinga, va, tornem a creure en Mishima!".

Mishima canvia de l'anglès al català a partir del tercer treball. Per què?

El moment en què em deixo anar tinc influències de fora. Però poc a poc, m'adono que fer-ho en la meua llengua aportava complexitat als meus textos. D'alguna manera, abandono l'amateurisme i me n'adono que escriure cançons és una cosa important per a mi, que m'explica. Sempre li he reclamat a la música una certa relació amb el seu lloc d'origen.

Hi va haver un dia en què aquest compromís el vas buscar en les Ciències Polítiques...

Vaig estudiar Ciències Polítiques per saber què collons fer amb la meua vida. De fet, vaig començar fent Dret perquè el meu pare ho havia fet i jo pensava que m'aniria bé. La veritat és que ho passava fatal a la facultat. Però gràcies a aquest malestar fugia al cine. Hi anava com un boig i, quan hi anava, em passava tot el dia a la filмотeca, i escoltant cançons. Va arribar un moment en què em vaig adonar que no m'interessava tant com canviar las coses, sinó com canviar-me a mi mateix, i la meua manera d'entendre el món.

És més fàcil canviar-se a un mateix que canviar el món.

El meu camí no era la política. M'interessava molt més intentar conèixer-me a mi mateix. I conèixer els altres a través del procés artístic. Manipular la forma... Hi ha formes que m'inquieten, que em diuen alguna cosa. Jugo amb elles i surt una cançó. Una cançó que em canta i em diu com sóc, com voldria ser i com no puc ser. Tot això m'ha canviat molt més com persona, i estic segur que no passaria si jo m'hagués dedicat a la política.

Foto: Saioa Baleztena

Hi creus?

Crec que la política no canvia el món, en tot cas pot transformar una mica les condicions de vida de la gent. La seva immediatesa, que no es poca cosa. Però el què canvia les consciències veritablement és l'art, fins i tot la religió, encara que de vegades sigui cap a pitjor. Una convicció interna o una nova manera de mirar el món et transforma molt més que una acció política.

Com veus actualment el nivell de la política del nostre país?

Hi ha massa crit. Realment crec que s'hi troba poca veritat i poca bellesa. Per cada deu talibans, trobes un idealista honest de veritat.

El teu pare va participar en la fundació del PSC-Reagrupament de Josep Pallach...

El meu pare de seguida es va quedar desencantat del concepte de política que tenim aquí. L'entristia aquesta manera d'entendre la política tan tribal i tan instintiva del nostre partidisme, el del "jo contra tu i tu contra mi". Hi ha poca cultura democràtica.

El teu pare va participar en la fundació del PSC-Reagrupament de Pallach, el teu avi i el teu besavi a la Lliga Regionalista i, al final dels concerts de Mishima, s'escolten crits d'independència...

M'he esforçat molt en deixar Mishima al marge de la política partidista, no barrejar la nostra música amb els debats de l'actualitat política. No vull contaminar la meua música amb això. Sempre he dit que sóc independentista, no em fa vergonya expressar les meves idees polítiques, però aprofitar la notorietat que em dona el grup per fer-ho em sembla un error. Com és lògic, no compartim els mateixos punts de vista amb els membres del grup. Fem cançons que parlen d'aspectes potser més abstractes o allunyats dels debats d'actualitat. Hi ha altres grups o artistes que entenen la militància política com una part indestriable de la seva obra, nosaltres no. Dit això, qui vulgui veure política en nosaltres la veurà: fem música independent —amb unes certes ambicions artístiques— i en català, dos suïcidis en un.

Se't coneix, sobretot, per Mishima, però qualsevol afeccionat del Barça té el programa *Recorda Mister* de BarçaTV en la seva hemeroteca mental.

L'Habitació dels Miralls, el programa que havia fet abans, va tenir molta audiència tenint en compte que provenia d'un canal modest i va complir una funció fonamental. Per primera vegada, els jugadors del primer equip començaven a veure Barça TV com una televisió aliada. Eduard Pujol, aleshores director de la televisió, se'n va adonar ràpidament d'aquesta funció però, en aquell moment, es volia apostar més per la informació que pels programes. Aleshores ell em va dir: "David, tens carta blanca per fer el què vulguis, fes-me alguna proposta".

Foto: Jordi Molina

Calia un pressupost alt per un programa que, al cap i a la fi, resumia els últims 30 anys de la història futbolística del club?

Barça TV és una televisió que ha sabut suplir la manca de recursos amb inventiva. Els vaig portar tres o quatre propostes de programes possibles i van escollir la més barata: una sèrie d'entrevistes als ex entrenadors del Barça. El que acabaria sent *Recorda Mister*. En aquell moment semblava que era un programa molt fàcil de fer. Però el Barça tenia poc contacte amb els ex entrenadors, va costar molt que donessin el "sí" per les entrevistes. Així que mentre no donaven el vist-i-plau, per no perdre temps, em dedicava a fer entrevistes a jugadors que havien entrenat amb ells.

Un projecte que havia de ser de dotze entrevistes va acabar sent de prop de 50...

Al final teníem un projecte molt més ambiciós, amb un material audiovisual brutal. Vaig estar gairebé tres anys treballant, esgotant la paciència de l'Eduard Pujol, primer, i la de Vicent Sanchis, després. Ells, pobres, sabien que tenien un treballador a sou però mai aconseguien veure cap programa acabat...

El que dediques a Cruyff va tenir tres programes...

Dedicava un o més programes de manera proporcional als anys que havien estat a la banqueta del Barça. De fet, als entrenadors que havien estat més de dues temporades, com Van Gaal, els solia dedicar dos programes. De la mateixa manera que buscava jugadors que havien estat amb molts entrenadors i que, també, tinguessin opció de comparar.

Quina relació actual tens amb Joan Laporta?

Ens coneixem des de fa molts anys pel simple fet que el meu pare havia estat a l'Elefant Blau. I li tinc molt d'afecte. La seva directiva, des de l'etapa de Frank Rijkaard, va esborrar els dubtes que havia tingut el Barça al llarg dels darrers trenta anys. Es va encarrilar i consolidar una manera d'entendre el futbol i una manera d'entendre la relació del primer equip amb la cantera, que està donant aquests fruits.

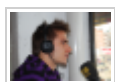
S'ha buscat molt però la clau de l'èxit, però estava a casa...

Quan els altres comencen a pensar, nosaltres ja hem fet la passada. Si fas jugar d'una mateixa forma als teus jugadors des que són petits fins ara, generen uns automatismes molt bèsties. Tenim un avantatge sideral respecte a gairebé tots els altres equips. Enlloc d'anar al mercat a embutxacar-nos les comissions amb fitxatges estel·lars, acudim a la Masia.

Com valora la gestió de l'actual directiva?

Hi ha hagut decisions que m'han agradat molt, com apostar per Tito Vilanova com a relleu de Guardiola, però d'altres que no. Això de retirar UNICEF de la samarreta em va semblar impresentable, i l'opció de portar el nom d'un país amb una dictadura al pit em va semblar horrorós. És ridícul haver-nos carregat tantes seccions i molt lleig el que li van fer al Johan.

Més articles d'aquest autor: jordimolina.com

Editado por Jordi Molina fa 2 mesos i 17 dies